

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 479/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Kvasnicom, advokátska kancelária JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 115/2014 z 23. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 115/2014 z 23. mája 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalovanej účastníčkou občianskeho súdneho konania o určenie neplatnosti výpovede zo zmluvy o poskytovaní plnenia z „*Podporného dôchodkového fondu Slovenskej sporiteľne, a. s.*“ vedeného na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 108/2010. Okresný súd v rozsudku z 21. júna 2011 okrem iného uviedol, že „*predmetná Zmluva je svojím charakterom zmluvou uzavretou na dobu určitú, v danom prípade doživotne - až do smrti oprávnenej osoby... a preto ju nebolo možné platne vypovedať v zmysle ust. § 582 ods. 1 OZ tak, ako to urobil odporca vo svojej výpovedi zo dňa 26.10.2009...*“, a s ohľadom na uvedené zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobkyni sumu 214,93 € s príslušenstvom. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 357/2011 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd sa v napadnutom uznesení v rozpore so zákonom nevysporiadal s jej argumentáciou, ktorá mala podľa nej pre vec podstatný význam, a teda nenapravil stav, ktorý jej v konečnom dôsledku odňal možnosť konať pred súdom a ktorý viedol k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu veci. Konkrétne ide najmä o argumentáciu odôvodňujúcu skutočnosť, že okresný súd ako súd prvého stupňa „... *ani nevyhlásil dokazovanie za skončené na pojednávaní dňa 07. júna 2011, len odročil uznesením pojednávanie na vyhlásenie rozsudku na deň 21.6.2011, ktorého sme sa nezúčastnili z dôvodu hospodárnosti konania, pretože na pojednávaní na vyhlásenie rozsudku dôjde len ku vyhláseniu už prichystaného rozsudku a jeho doručeniu účastníkom...*“. O tom, že okresný súd na pojednávaní 21. júna 2011, na ktorom sa sťažovateľka nezúčastnila, okrem vyhlásenia rozsudku vyhlásil i dokazovanie za skončené, sa mala sťažovateľka dozvedieť až z dovolaním napádaného rozhodnutia krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľky v danej veci „Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, takto svojím postupom sťažovateľovi odňal právo na súdnu ochranu, pretože nezrušil zjavne nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý akceptoval nezákonný stav vytvorený súdom prvého stupňa, ktorý najskôr na pojednávaní dňa 7.6.2011 (bez vyhlásenia dokazovania za skončené a bez oboznámenia listinných dôkazov) vyhlásil uznesenie, že dnešné pojednávanie súd odročuje za účelom vyhlásenia rozsudku na termín 21.06.2011 o 14:00 hod., avšak, ako vyplýva z rozsudku odvolacieho súdu, na pojednávaní, na ktorom malo dôjsť len ku vyhláseniu rozsudku, súd prvého stupňa bez prítomnosti odporcu, údajne pokračoval v konaní, resp. v dokazovaní, a údajne vyhlásil najskôr dokazovanie za skončené a až následne vyhlásil rozsudok“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby uložil najvyššiemu súdu povinnosť úplne nahradiť sťažovateľke trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Sťažnosť v podstate iba kopíruje dôvody, ktoré už sťažovateľka uplatnila v dovolaní proti rozsudku krajského súdu, a tieto stručne dopĺňa všeobecnými tvrdeniami, z ktorých vyvodzuje porušenie jej práv. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

Vychádzajúc z možných mantinelov ústavno-súdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Predchádzajúce rozsudky okresného súdu a osobitne ani krajského súdu ústavný súd posudzovať nemohol, keďže je viazaný sťažnosťou (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a sťažovateľka v petite sťažnosti nenamietala porušenie svojich práv týmito rozhodnutiami nižších súdov. Zákonná požiadavka viazanosti návrhom platí zvlášť pre návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu, teda petit sťažnosti, kde sťažovateľ formuluje výrok rozhodnutia ústavného súdu, ktorého sa domáha (m. m. III. ÚS 166/02). To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia najskôr zhrnul podstatné dôvody rozsudku okresného súdu a krajského súdu, dovoláciu argumentáciu sťažovateľky a vyjadrenie žalobkyne, aby následne na vlastné odôvodnenie uviedol:

„Dovolaateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu a inú právnu ochranu. ...

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav,

primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. ...

Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy, ktorú posúdil ako zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorú za odporkyňu podpísala oprávnená osoba. Konštatoval, že ide o zmluvu o dôchodku, z ktorého pojmu dôchodok vyplýva, že sa jedná o opakujúce sa peňažné plnenie (rentu) v pravidelných splátkach. Taktiež dostatočne vysvetlil, že zmluva je dostatočne identifikovateľná. ... Uzavrel, že výpoveď zmluvy o dôchodku daná odporkyňou je v rozpore so zákonom a ako právny úkon je neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti dodal, že zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú, a to na doživotie. Vyporiadal sa aj s námietkami odporkyne v ktorých namietal, že smrť fyzickej osoby nie je vždy zistiteľnou skutočnosť, neaplikovaním zákonných ustanovení zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách ako aj poukazovaním odporkyne na rozpor s dobrými mravmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporkyne.“

V nadväznosti na sťažovateľkou udávané iné vady konania (nevykonanie potrebného dokazovania zo strany okresného súdu) najvyšší súd poznamenal, že „... tzv. iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sú síce dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., no uplatniť ich možno až vtedy, ak je dovolanie prípustné. Samotné totiž prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach

Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia ...

... tvrdenie o neúplnosti vykonaného dokazovania, resp. že súdy dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predstavuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.. Dovolací súd môže v dovolacom konaní prihliadnuť k takýmto namietaným nedostatkom len vtedy, ak je splnený predpoklad prípustnosti dovolania (o taký prípad ale v prejednávanej veci nejde).“.

Ako z uvedeného vyplýva, najvyšší súd dovolanie odmietol bez meritórneho posudzovania vecnej správnosti rozsudku odvolacieho súdu a bez skúmania správnosti jeho právnych záverov, pretože nezistil existenciu niektorej z vád, ktoré v zmysle § 237 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zakladajú prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu. Primeraným spôsobom sťažovateľke vysvetlil, že ňou formulované dovolacie dôvody ešte nezakladajú prípustnosť dovolania, a z pohľadu podstaty jej dovolacej argumentácie nemožno považovať odôvodnenia rozsudkov nižších súdov za kolidujúce s požiadavkou na ich riadne odôvodnenie.

V tomto smere ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený, a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu možno považovať za jasné, zrozumiteľné a ústavne akceptovateľné, a preto bolo namieste sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

V reakcii na dôvody sťažnosti ústavný súd len stručne dopĺňa, že najvyšší súd správne uviedol, že pri odôvodňovaní potvrdzujúceho rozsudku je odvolací súd oprávnený podľa § 219 ods. 2 OSP obmedziť sa na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru ústavného súdu je takýto postup in concreto ústavne konformný a nevyžadujúci korekciu zo strany ústavného súdu.

Vo vzťahu k sťažnostným námietkam však ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na tieto skutočnosti:

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky (týkajúcej sa spôsobu vykonania dokazovania zo strany okresného súdu), podľa ktorej sa najvyšší súd v napadnutom uznesení v rozpore so zákonom nevysporiadal s jej argumentáciou, ktorá mala podľa nej pre vec podstatný význam, a teda nenapravil stav, ktorý jej v konečnom dôsledku odňal možnosť konať pred súdom a ktorý viedol k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu veci, ústavný súd v prvom rade poukazuje na odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 357/2011 z 1. októbra 2013, v zmysle ktorého krajský súd okrem iného uviedol: *„Neobstojí ani námietka odporcu, že súd odňal odporcovi možnosť vyjadriť sa k dôkazom, pretože na pojednávaní neoboznamoval obsah listín, a ani ich neprečítal. Ako vyplýva zo spisu, odporca (jeho právny zástupca) sa nezúčastnil pojednávania, na ktorom bolo vyhlásené dokazovanie za skončené, a na ktorom bol aj vyhlásený rozsudok vo veci. Aj keď z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 21.6.2011 nevyplýva, aké dôkazy súd vykonal, neznamená to ešte, že dokazovanie listinami vôbec nevykonal. Aj keď možno nedostatok obsahu zápisnice prvostupňovému súdu vytknúť, nemal v žiadnom prípade vplyv na správnosť tohto súdneho rozhodnutia. Navyše s dôkazmi, ktoré navrhovateľka predložila súdu, musel byť odporca oboznámený, pretože ide o listiny odporcovi známe z jeho činnosti, ktoré sám vypracoval, príp. išlo o písomnú komunikáciu medzi navrhovateľkou a odporcom. Aj táto námietka odporcu je preto zjavne účelová.“*

Aj podľa názoru ústavného súdu predmetný nedostatok konania okresného súdu ako súdu prvého stupňa možno považovať len za formálne pochybenie, ktoré z pohľadu materiálnej ochrany práv sťažovateľky nemohlo mať na jej základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru taký vplyv, ktorý by mohol dosiahnuť intenzitu porušenia týchto práv.

Ak za týchto okolností a takéhoto odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktoré je zákonné, konzistentné a racionálne, sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýka, že jej dovolanie odmietol, táto sťažnostná argumentáciu nemohla viesť k úspechu sťažovateľky v konaní

pred ústavným súdom. Aj preto ústavný súd na tomto mieste už len zopakuje skôr vyslovený záver, podľa ktorého uznesenie najvyššieho súdu nemožno zo žiadneho uhla pohľadu považovať za ústavne nekonformné. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že by sťažnosti bolo vyhovené (zrušenie uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014